

Eli Åhman Owetz

Puikioji Maja

Malonus rytas

Maja laukia kirpykloje. Kirpėja
Eva ją ką tik apkirpo ir
sugarbanojo plaukus.

Maja sėdi fotelyje ir laukia autobuso.
Ji ranka perbraukia sugarbanotus plaukus.
Maja džiaugiasi nauja šukuosena.

Kirpykloje labai karšta.
O Maja jau apsirengusi palta.
Ji pradeda prakaituoti.

Autobusų stotelė yra visai šalia kirpyklos.
Bet iki Majos autobuso dar užtektinai laiko.

Kirpėja Eva nusiveda kitą klientę kirptis.
Po to ji prieina prie Majos.
Eva atrodo susirūpinusi.
Ji uždeda ranką Majai ant peties ir
klausia:

– Maja, gal jums iškviešti taksi?

Maja atsako ne iš karto, nes žiūri į kažką pro didįjį kirpyklos langą.

Ji taip sėdi jau kuris laikas ir mąsto:

– Gal man eiti namo pėsčiomis?

Juk prasidėjo gegužė.

Tokia graži diena.

Gegužė yra mėgstamiausias Majos mėnuo.

Majai gegužė patinka ne tik dėl to,

kad tada pavasaris, ir būna labai gražu.

Jos vardas taip pat reiškia gegužę. Štai

kodėl dar šis mėnuo jos mėgstamiausias.

Maja yra švedė.

Švediškai Majos vardas (Maj) reiškia

gegužės mėnesį.

– Nusispjaut į tą autobusą.

Geriau einu pėsčiomis! – sako Maja

ir nusišypso Evai.

O Eva klausia:

– Ar jums pavyks tokį ilgą kelią nueiti su vaikštyne?

– Aš pabandyčiau! – sako Maja.

Majai ši mintis labai patinka.

– Jūs tikra? – klausia Eva.

– Visiškai! – atsako Maja.

Maja iš lėto atsistoja. Atsirėmusi į vaikštynę ji žengia keletą žingsnių.

Jos vaikštyinė raudona, graži ir visiškai nauja.

Ją Maja pavadino Ponia Vaikštyne. Su Ponia Vaikštyne daug lengviau vaikščioti nei su ta, kurią Maja turėjo anksčiau.

– Dabar aš ir Ponia Vaikštyinė einam namo, – sako Maja Evai.

– Maja, jūs tokia užsispyrusi, – atsako Eva ir atidaro kirpyklos duris.

Tada Eva paprašo:

- Prižadėkite, kad paprašysite kieno nors pagalbos, jei pavargsite.

Maja tik numoja ranka ir sako:

- Iki namų juk tik 20 minučių pėsčiomis.

Tokį kelią senoji tetulė tikrai įveiks.

Maja išeina iš kirpyklos ir sustoja. Lauke labai karšta, nors dar tik devinta valanda ryto.

Krūmai kvepia pavasariu.

O paukščiai gieda medyje kaip pašėlę.

Graži gegužės diena.

- Mano diena, – pagalvoja Maja.

Ji atsisega paltą.

Maja jau nebeprakaituoja.

Ji pagaliau mėgaujasi malonia šiluma.

Maja turi daug laiko.

Socialinė darbuotoja, kuri tvarko jos

namus ir skalbia, ateis tik pirmą valandą.

Todėl nėra kur skubėti.

Maja galės stabtelėti tiek kartų, kiek tik norės.

Ji pasėdės ant vaikštyinės ir klausysis paukščių.

Saulė šildys jai veidą.

Maja pajuda namo Didžiaja gatve.

Priešais save ji pamato Lundgrėno kavinę.

Ji iškart užsinori kavos.

Būtų visai neblogai ir kokį pyragaitį suvalgyti.

Maja pasijunta alkana.

Ji apžiūri skanėstus, sudėtus kavinės vitrinoje.

Maja jaučia, kaip burnoje pradeda kauptis seilės.

Štai cinamoninės bandelės ir pyragaičiai su plikytu kremu.

O ten Napoleono tortas ir šokoladinis pyragas.

Galiausiai Maja pamato savo mėgstamiausią desertą.

Tai tortas su uogiene ir plakta grietinėle.

Šis tortas papuoštas žaliu marcipanu ir rožinės spalvos rožytėmis.

Gal dar ankstoka desertui?

– Ne, – nusprendžia Maja.

Ji palepins save vienu gabalėliu torto.

Bus gerai turėti truputį daugiau energijos.

Juk laukia ilgas kelias namo.

Šalia kavinės durų Maja pamato laiptelius.

Tai tėra trys laipteliai.

Bet lipti laiptais Majai sunku.

Ji trumpam sustoja ir susimąsto:

– Ar verta bandyti?

Tada Maja pamato, kad prie laiptų stovi dar viena vaikštytė.

Tokios vaikštytės ji nėra mačiusi.

Dažniausiai vaikštytės būna mėlynos ar raudonos.

O ši vaikštytė ryški, žalsvai mėlynos spalvos.

Ir dar ji išpuošta grietinėlės baltumo detalėmis.

Ant vaikštynės kabo du raudoni atšvaitai.
Jie atrodo kaip galiniai automobilio žibintai.

Maja nusijuokia ir pagalvoja:

– Kokia įdomi vaikštynė!

Bet kažkas šioje vaikštynėje jai atrodo labai pažįstama.

Atrodo, kad kažkoks prisiminimas yra įstrigęs jos galvoje.

O dabar tas prisiminimas nori prasiveržti.

Ta žalsvai mėlyna spalva jai tikrai kažkur matyta.

Bet kur?

Majai niekaip nepavyksta prisiminti.

Galiausiai ji pasiduoda.

Kartais prisiminimai patys sugrįžta.

Galbūt taip nutiks ir šįkart.

– Gal puodelis kavos ir tortas padės prisiminti, – pagalvoja Maja.

Tik ji vėl suabejoja, ar jai pavyks užlipti laiptais.

Kažkas jau paliko savo vaikštynę ir ten užlipo.

Tai ir Majai turi pavykti.

Ji pastato savo vaikštynę šalia žalsvai mėlynos vaikštyinės ir pradeda lipti laiptais.

Kaip gerai, kad prie laiptų įtaisytas turėklas, už kurio galima pasilaikyti. Maja įveikia visus tris laiptelius.

Ji tai padaro daug lengviau nei pati tikėjosi.

Galbūt taip sekasi, nes šiandien graži pavasario diena.

O gal Majai padėjo tai, kad jos nuotaika pagerėjo pamačius ryškiają vaikštynę.

Ji jau ketina atidaryti kavinės duris, kai jas iš kitos pusės praveria jaunas vaikinąs.

– Gal Jums padėti? – paklausia vaikinąs Majos.

Maja sutinka.

Šis jaunuolis dirba kavinėje.

Jis atrodo stilingai ir maloniai šypsosi.

Majai visada patiko tokie stilingi vyrai su šypsena.

– Ko skanaus norėsite? – paklausia jaunuolis.

– Puodelio kavos ir to saldaus žaliojo torto gabalėlio, – atsako Maja.

– Puikus pasirinkimas! Šis tortas ir mano mėgstamiausias, – sako jaunuolis ir mirkteli Majai.

Jaunuolis neša padėklą su žaliuoju tortu ir kava prie staliuko, stovinčio šalia lango ir durų.

Ten prisės Maja.
Gerai, kad staliukas arti durų.
Kai išgers kavą, Majai nereikės toli eiti.
Be to, visada smagu sėdėti prie lango.

Maja prisėda.
Ji išgeria gurkšnį kavos.
Kava dar kiek per karšta,
tad Maja padeda puodelį.
Užtat ji pasiima šaukštelį ir paragauja
žaliojo torto.

Tortas nuostabus.
Jo pagrindas drėgnas ir minkštas,
grietinėle saldi,
o marcipano skonis tikrai migdolinis. Kai
Maja suvalgo kelis kąsnelius torto, ji
apsidairo.

Kavinė nedidelė.
Be Majos čia tėra dar vienas lankytojas.
Tai jos amžiaus vyras.
Jis sėdi ir skaito vietinį miestelio laikraštį.

Maja pastebi, kad tas vyras kaip ir ji geria kavą.

Tik jis valgo ne desertą, o sumuštinį su paštetu ir agurkais.

Staiga vyras pakelia galvą ir jūdvių žvilgsniai susitinka.

Maja greitai nusuka akis.

Vyras turbūt galvoja, kad ji paslapčiomis jį stebėjo. Kaip nemalonu!

Maja toliau valgo tortą.

Ji nebedrįsta pakelti akių.

Maja geria kavą ir žiūri tik į puodelį. Akies krašteliu Maja pastebi, kad vyras atsistoja.

Ji atsignybia dar vieną šaukštelį torto ir žiūri pro langą.

Maja nenori, kad vyras pagalvotų, jog ji stebi jį.

Tada Maja išgirsta, kaip kažkas taria jos vardą.

– Maja? Juk jūs esate Maja, tiesa? –
kažkas klausia.

Tai tas pats vyras, kuris skaitė laikraštį.
Dabar jis stovi prie Majos staliuko. Vyras
žiūri į ją ryškiai mėlynomis akimis. Ir vėl
kažkoks neryškus prisiminimas iškyla
Majos atmintyje.

Tas prisiminimas labai senas.

Vyras pirštu parodo į kėdę šalia Majos.

– Ar galiu prisėsti? – klausia jis.
– Aš esu Lenartas, prisimeni mane? –
prisistato vyras.

Dabar Maja prisimena.

Tai juk Lenartas!

Su Lenartu ji jau tiek daug kartų sėdėjo
šioje kavinėje ir gėrė kavą. Tik tai buvo
labai seniai.

O juodu buvo daug jaunesni.

- Lenartai! – nusistebėjusi sušunka Maja. – Tai tikrai tu!
- Taip, tai tikrai aš! – nusijuokia Lenartas.

Dabar Maja atpažįsta tą juoką.

Lenarto juoko nesupainiosi su niekieno kito.

Būtent tą juoką ir ryškiai mėlynas akis

Maja pamilo dar prieš 70 metų.

- Kur tu buvai? – paklausia Maja.
- Oi, keistas klausimas, – staiga sako ji.
Lenartas pažvelgia į Mają ir nusišypso.

- Visai nekeistas klausimas.
Išsikrausčiau mokytis į Lundo miestą.
Pameni? – klausia Lenartas.

Maja linkteli.

Lenartas išvažiavo mokytis į Lundą.

Lundas buvo toli, todėl jie susitikdavo vis rečiau.

Juodu pradėjo tolti ir jų santykiai nutrūko.

pasiteirauja Maja

ir parodo j vieną patiekalą iš meniu.

– Neįsivaizduoju, – atsako Lenartas.

– O gal žinai, kas čia? – klausia Lenartas
ir parodo j kitą patiekalą.

– Ne, – atsako Maja.

– Gal reikėtų paragauti ko nors naujo? –
klausia ji susimąščiusi.

